

καί πολλα χρόνια ο Mordtmann φανέρωσε στον κ. Σ. Γουαννίδη-Κοίταξ το E. Legrand Bibliothique greque vulgaire vol. V. σ. XI. 6) catalogue des manuscrits-grecs de la bibliotheque de l'Escurial. Paris 1848, σ. 450. 7) Zur Escorial-Handschrift ψ-IV-22 του κ. Krumbacher: Byzantinsche Zeitschrift, τόμ. VI (1897) σ. 158-163. 8) Δημοσιεύθηκε από τον κ. Krumbacher Das mittelgriechische Fishuon. München 1903 9) Θα πρό' αντιγραφο για να δω τί σ'έχει με την παραλλογή του Ηουλολόγου της Έθνικης βιβλιοθήκης της Αθήνας (κώδικας μ' αριθμό 701) που δω και τεσσαρα χρόνια έντέγραψα μελέτησα κ' έχω έτοιμο για τύπωμα. 10) Γωάννου και Αλ. Σακελλίω-νος: Κατάλογος των χειρογράφων της Έθνικης Βιβλιοθή-κης της Ελλάδος εν Αθήναις 1892 σ. 182.

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΔΙΓΕΝΗ ΑΚΡΙΤΑ

Ψυχομαχάει ο Διγενής και η γη άνατρομαχάει.
Τό μάχανε τρείς φίλοι του, τρείς μπιτισμένοι φίλοι
Κι' ένας του φέρνει κρού νερό, ο άλλος άφράτο μύσκο,
Ο τρίτος τον αντίψυχο να μην ψυχομαχήσει.
Στήν τάβλα που καθόντανε, και που ψωμί ν' έφρωγαν,
Αθιβολή δεν είχανε κι' αθιβολήν εύρθηκαν.
Τρείς άντρωμαίεν' είμαστανε και οι τρείς καλ' άντρωμαί-
[μένοι
Μά σαν τον άντρα πουδα χτίς στού Δράκου τό λιθάδι,
—Χαρής τον που τον έσπαιρε κι' όπου τον κοιλοπόννα—
Σά βράχος είναι οι πλατές του, σαν κάστρου ή κεφαλή
[του
Και τα πλατιά τα στήθια του τοίχος χρυσαφισμένος.
Σαν κάπως τ' άκουσε ο νεκρός και βαριαναστεναχάει.
«Φέρτε μου δω κρασί να πιώ, φέρτε μ' ψωμί να φάω
Και ού γραμματικόπουλε κατέβασ' τό σπαθί μου
Και τό βαρετό κοντάρι μου, ν' άναστηθί ή καρδιά μου.
Κάνει τ' ά χέρια βασταριά, άντρωιέθη κι' ασκηώθη.
Ντύνεται τσάκουσ δώδεκα και δεκαπέντε δίπλες
Και χαλκίνο πουκάμισο και σιδερένιο πσίσι,
Κ' έπήγε και τον εύρηκε στον κάμπο που κυνήγα
«Ποιός είσαι ού που κυνήγεις στού Δράκου τό λιθάδι;»
«Αφέντη σου και κύρης σου κι' αφέντης τ' αφεντός σου»
«Βαρει μου ού να σου βαρω, κρούε με να σε κρούω.»
Σαν άστραπή, τό μάτι του και σαν βροντή ή φωνή του.
Μιά πρώτη του κατέβασε, μια δεύτερη του δίνει.
Τό στόμα αίμα γόμισε, τον ξάπλωσε του μάκρου
Κι' όλο; ο κόσμος έτρεξε να δγί τό λαθωμένο.
«Χαρής τον τον καϊτάμενο τό μισαπειθαχμμένο,
Χαρής και τέτοιονε γιατρό που νεκροθεραπένει.»

Ο ΝΟΥΜΑΣ
ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

Η ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ :
Για την Ελλάδα αρ. 10.—Για το Έξω-
τερικό φρ. χρ. 10
10 λεπτά τό κάθε φύλλο λεπτά 10

ΠΟΥΛΙΕΤΑΙ : Στα κίόσκια της Πλατείας
Συντάγματος, Ομονοίας, Υπουργείου Οί-
κονομικών, Σταθμού Τροχιοδρόμου (Ο-
φθαλμιατρεί), Σταθμού ύπογείου Σιδηρο-
δρομίου (Ομόνοια) στο καπνοπωλείο Σαρρή
(Πλατεία Στουρνάρα, Έξάρχεια) και στο
βιβλιοπωλείο «Έστίας» Γ. Κολάρου.

Η συνδρομή του πληρώνεται μπροστά
κ' είναι για ένα χρόνο πάντοτε.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΕΝΑΣ ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ

πούχε παίξει ρόλο Χασεκί ο' ένα από τα Δω-
δεκάνησα. Έλεγε κάποιον βράδυ στην παρέα
του, στρίβοντας άρειμάνια τό μουστάκι του :
—«Έδωσα ξύλο, μωρέ παιδιά, που πάνεσε
νό χέρι μου. Κ' οι παταθούρες, όλο και γρά-
φανε έναντίο μου. Μά τί μ' ένοιαζε ; Γράφανε
αυτές, έδερνα εγώ. Κι όσο περισσότερο γρά-
φανε, τόσο περισσότερο έδερνα». Αμέσως και
στο συμπέρασμα. Μπορούν να γράφουν αν δεν
βαριούνται όμορφα άρθρα και να βγάζουν
μελωδικές κραυγές και τό «Ν. Αστυ» και ή
«Ακρόπολη» για τους βασιδουζοκισμούς της
Ρωμαϊκής Αστυνομίας και για τους κοτοφα-
γάδες των στρατ. άποσπασμάτων. Τάρθρα
τους είναι όμορφα, καλογραμένα, δυνατά,
διαβάζονται με εύχαρίστηση μαδχουν μονάχα
φίλολογοικη άξία. φέρνουν όμως κανένα
αποτέλεσμα ; Κάθε άλλο. Όσο περισσότερα
γράφουν, τόσο περισσότερο ξύλο πέφτει και

τόσο περισσότερα κοτόπουλα και γιδολρόβιτα
ξεκοκαλίζονται.
Και τό κακό τραβάει σε μάκρος. Και για
να σταματήση, ένα μονάχα πρέπει δλόψυχα
να εύχούμαστε : Να τις φάη καμιά μέρα ο
κ. Θεοτόκης από κανένα αστυνόμον, να δεθί
πιστάγκωνα ο κ. Σιμόπουλος από κανένα ύπε-
νωμοτάρχη, να διαπομπευτή ο κ. Λεβίδης από
κανένα αστυφύλακα.
Τότε θα πιστέψουν οι τρανοί μας και τότε
θαλοφασίσουν να μεριμνήσουν και για μας
τούς ραγιάδες τους. Τώρα, έκато ξυλιές σε
ξένη ράχη δεν πονούνε, κι ο χορτάτος, λείει
ή παροιμία, δεν πιστεύει του πεινασμένου.
«Ας βρεθί λοιπόν κανένας αστυνόμος να
ξυλοφορτώση τον κ. Θεοτόκη κι όλα διορθώ-
νουνται. Αυτός θάνατι ο σωτήρας μας και ο'
αυτον θάξίξη κι άνδριάντα άκόμη να στή-
σουμε, και μάλιστα από κάτω από τό Υπουρ-
γείο των Έσωτερικών, για να τον βλέπη ο
Κόντες και να ξη τη ράχη του.

ΚΑΜΑΡΩΣΤΕ

την Θεοτοκική διαίκτηση Κάτω στη Μεθώνη
ο Ειρηνοδικής μπήκε στο ταχυδρομικό γραφείο
και ζήτησε από τον διευθυντή του κ. Παπα-
μύσκο και άπαιτησε να του παραδοθί ένα
συστημένο γράμμα κάποιου πολιτικού του
φίλου.
Βλέπετε στο θαυμάσιο αυτό Βασίλειο έχουν
κ' οι Ειρηνοδικές τους πολιτικούς τους φίλους,
αφού κ' ειρηνοδικές και άλλοι δημόσιοι υπάλ-
ληλοι τίποτ' άλλο δεν είναι παρά πράκτορες
πολιτικοί και μπράβει της Κυβερνήσεως.
Ο κ. Παπαμύσκοσ άρνήθηκε να κάμη τα
κέφια του περιέργου αυτού Καττ, ο έποιος έ-
ξαγρώθηκεν άμέσως, τον έβρισε, τον φοβέρισε,
και την άλλη μέρα τον άντάμωσε κάτω από
την Δημαρχία και αφού τον χτύπησε με την
μαγκούρα του, τον έπολιόρησε στενωτάτα με
τούς μπράβους του μέσα στο Δημαρχείο, που
κατέφυγε ο δυστυχισμένος υπάλληλος.
Δεν υπάρχει καμιά άμφιβολία πως ο κ.
Θεοτόκης θα ένθουσιαστή με την διαγωγή του
πράκτορά του και αν δεν μπορεί να τον κάνη
άμέσως Άρεοπαγίτη, θα του στείλη όμως τον
Μεγαλόσταυρο «δια τας προς παγίωσιν της
τάξεως και άνύψωσιν του δικαστικού γοήτρου
ύπηρεσίας του»
ΚΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ
Όπως και κάθε άλλος άνθρωπος με κάποια άξία, δεν
μπορεί παρά ναχη τον Σωσία του. Δυστυχώς και ο

άγνωστες στρατές σε τούτον τον τόπο, χωρίς να ιδούμε
ψυχή, κουρασμένοι από τους κόπους του ταξιδιού μας.
Για καλή μας τύχη εύρήκαμε την πόρτα τουτουνού του
καστελιού σου και πλακτιού σου, κ' έρριχτήκαμε στην
τιμημένη φιλοξενία της Έντιμότητάς σου, παρακαλώντας
για άνάπαψη και για φραγοπίτι, πράγμα που ποτέ κανείς
δεν έχει άρνηθί στους φτωχούς πλάνητες Γιαμαβοίσι, πόσο
περισσότερο ούδε εσύ θάρνηθης, που είσαι τέτοιος μέγας
αφέντης. «Βέβαια θα λάβης τή φιλοξενία μας», άπολο-
γήθη ο Σχιούτεν Δόξι με μεγάλη φωνή, αβέβαια θα λά-
βετε τή φιλοξενία που καθένας σας άξίζει, τή φιλοξενία
που δίνω καθενού άντρός, γυναικός, ή πνιδιού που έπά-
τησε τας πόρτες μου από τον καιρό που είνε χτισμένες.»
Κ' έχοντας στο νου του να διασκεδάση με τους άτυχους
καλογέρους πριν τους προσθέση στον κατάλογο από τα ύ-
ματά του, έφώναζε να έτοιμαστή ένα συμπόσιο, και, ό,τι
καλήτερο έμπορούσε να δώσει, τό κατέλε, να προσφερθί
στος ξένους που έπιθυμούσε να τιμήση τρώγοντας και
πίνοντας μαζί τους. Οι ψεύτικοι καλόγεροι, αφού έβγαλαν
από τον πλάτη τα δέματά τους και τ'άβησαν σε τρόπο που
εύκολα να τα φτάνουν, εκάθησαν για ν' απολάψουν τό φρ-
γητό που τους έπροσφέρνε ο δράκοντας. Πρώτα πρώτα έ-
καμε να φέρουν ένα φαγητό που τό άνάγγειλε σαν τό κα-
λήτερο άπ' ό,τι εύρισκόταν στον τόπο και που του πολυά-
ρεσε και του ίδιου. Και να σου, αφού έξεσκεπάστη τό πιάτο
κι ήκε ένα ανθρώπινο ποδάρι, αίματερό και άποτρόπαιο.

Μά ούτε ο Ράικος, ούδε οι άκολουθοί του δεν έδειξαν σύ-
χαση ή φόβο, και ο δράκος, που καρτερούσε να γελάτη με
τον τρόμο τους, έμεινε στατικός βλέποντας τους παπάδες
που έκαναν πως έτρωγαν μ' όρεξη τή μερίδα τους από τό
συχαντερό ποδάρι. «Έλάτε» έφώναζε ο γίγαντας «είστε
καλήτεροι άνθρωποι άπ' ό,τι σ'ας έφανταζόμουνα και όχι
τόσο άναγούλιάριδες καθώς σ'ας έπερίμενα» θα πούμε άν-
τάμα.»
Και τό άποτρόπαιο συμπόσιο εξακολούθησε. «Η δαιμο-
νική σπειρα όηρητούσε τό Σχιούτεν Δόξι και τους μου-
σαφίρους του, και οι πολεμιστάδες δεν έδειχναν άπορία
ή φόβο, κ' έκαναν πως έτρωγαν και πως έπιναν. Στο τέ-
λο; ο Ράικος προσκυνώντας τό δράκο είπε.—«Ω αφέντη
οι ταπεινοί δούλοι και ξένοι απόλαψαν ένα τραπέζι που
παρόμοιο δεν είδαν ποτέ πριν. Είμαστε πτωχοί και δεν
έχουμε τή δύναμη ν' άνταποδώσουμε τέτοιο πράμα» αλλά
γινώρίζουμε ένα μυστικό για τό φλογερό κρασί που τό κάνει
πιστό άληθινά άξιο για τους μεγάλους αφεντάδες, και σε
παρακαλούμε να μας δώσεις άδεια να δείξουμε την τέ-
χνη μας.»
Τίποτα στο κόσμο δεν άγαπούσε τόσο ο Σχιούτεν Δόξι
καθώς τό μεθύσι, κ' έφώναζε να φέρουν τό σακέ, τό Ίκ-
πωνικό κρασί από ρύζι. Κι' οι δαίμονες έσήκωσαν τάπο-
μεινάκια της τράπεζας κ' έφεραν τό κρασί, κι ο δράκος
άπόλυσε τα όγλάνια του· τότες δύο ωραιότατες σκλάβες
ήρθαν να τον ύπηρετήσουν, δύο από τες πολλές άρχόντισσες

πούχε πιάτη στες ληστείες του. Οι πολεμιστάδες έκαμαν
τό κρασί φλογερό, χύνοντας μέσα τό δυνατό φαρμάκι που
τους είχε δώσει τό Πνέμα του Σουμιγίσι και όταν ο
δράκος έδοκίμασε τό πιστό είπε πως ήτουν τό καλήτερο
άπ' όσα τούχαν προσφερθί.
«Ετσι άρχισε ένα όργιο. Ο Σχιούτεν Δόξι και ή δαι-
μονική σπειρα έπιναν άφθονα και ξένοιαστα, ενώ ο
Ράικος και οι άντρωποι του έπροφυλάγγανταν κ' έμειναν
ξενέρωτοι και δεν έπιναν καθόλου από τό φαρμακωμένο
σακέ. Ο δράκος έδιόρισε κι' όλας να χορέψουν» και αφού
ένας δαίμονας έδειξεν όλην την τέχνη του ο πολεμιστής
Σαδαμίγης έχόρεψε και κείνος ένα λαυπερό χορό που πολύ
έπαινεθη. Κι' όλα τούτα έγένονταν ενώ τό βότανο έδούλευε
και τώρα ο Σχιούτεν Δόξι ήτουν υπερβολικά πιωμένος
και οι ύπηρετές του τον έσήκωσαν και τον έπήραν έξω.
Τότες οι πολεμιστάδες έγνοιαστήκαν για τους έπιλοίκους
δαίμονες που και τούτοι στο ύστερο έμέθυσαν κ' έπεσαν
χάμου χωρίς δύναμει.
Οι ήρωες είχαν κάμη όλα τούτα γιατί δεν ήξεραν πό-
σες μαγικές γοητείες ήταν στο χέρι του δράκου και γιατί
είχαν άποφασίτη να μην τον αφήσουν να μεταχειριστή τες
τέχνες του και να εξακολουθήση έπειτα την έπιστήμη του
φονηά. Κ' έφάνέρωσαν ποιόι ήταν στες σκλαβωμένες άρ-
χόντισσες και άνοιξαν τα δέματα πουχαν φέρη μαζί τους,
και όπλαστήκαν τελειωτικώς.
Οι άρχόντισσες άκουσαν χαρούμενες που ήταν εκεί οι

κατημένος ο Σουρής σ' αυτό το ζήτημα στάθηκε πολύ άτυχος, αφού η μόρα του ταξεί για Σωσία του τον περιφρόνησε Κουρούπη.

Βράζει ο Σουρής τον «Ρωμίο», από πίσω του άμέσως ο Κουρούπης με το άηδέστατο «Ζλάπι» του. Τι Σουρής, τί Κουρούπης! Στίχους κι ο ένας, στίχους κι ο άλλος.

Ας τσάφισουμε τ'άλλα, κι'ας φτάσουμε στον 'Αριστοφάνη. Μεταφράζει ο Σουρής τις «Νεφέλες» μαγκρίζει κι ο Κουρούπης ύστερ' από τρία τέσσαρα χρόνια τις «'Εκκλησιαζούσες». Πώς είπατε; Νά μή μετρηθώ με τον Σουρή και στον 'Αριστοφάνη, όπως μετρήθηκε μαζί του με τον «Ρωμίο»;

Κουρούπης ο άνθρ και τίποτε δεν έννοιει νάφηση άμαγάριστο. Και ο λέων των γλωσσικών θεμιών κοιμάται. Ίσως γιατί έχει λόγους προσωπικούς με τον 'Αριστοφάνη να τον άφηνει να μαγκρίζεται από τους διαφόρους Κουρούπηδες. Ήπειτα μ'έν ξεχνάτε και τ'άλλα, πως ο Κουρούπης ρελακμαίνει πάντοτε τον Μιστρούτη και ο φροφύτης κ'έντός λέων όταν ρελακμαίνεται κάνει στραβά μάτια κι άρνείν τούς λιθωνιστάδες του νάσελγάνουν σάν βερδύτοι Σατυροί.

Η ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ ΤΟΥ ΦΙΛΗΝΤΑ

Ο φιλήντης σ'έ λίγο τυπώνει ολάκερη τή γραμματική του ξετελειωμένη. Τή τι αξίζει το βιβλίο αυτό για τον γλωσσικό αγώνι μπορεί να τ'ι νοιώσει όποιος διαβάσει το πρώτο μέρος που τυπώθηκε έδω και δυό χρόνια. Τώρα το μέρος εκείνο ξαναχυμένο, καθαρισμένο απ' τ'ά λάθια, π'ό επιστημονικά καταλογισμένο και συμπληρωμένο, θά τυπωθεί μαζί με τ' άλλα δυό μέρη ξετελειωμένα και μ'έναν καινούριο πρόλογο επιστημονικό. Τώρα λοιπόν τίποτα δέ ζητούμε απ' τούς φίλους παρά να μ'έν παρημελήσουνε να γίνουνε όλοι συδρομητάδες. Όσοι λοιπόν έχετε κάποιο διάφορο για τή γλώσσά μας, είτε Ρωμίοι είτε Ρωμιοφίλοι ξένοι, πρέπει να πάρετε το βιβλίο που θάχει 25-30 τυπογραφικά φύλλα σάν τής βιβλιοθήκης του Μαρασλή και θά 'ναι με πολυτέλεια τυπωμένο. Η συδρομή είναι 5 δραχμές για τήν 'Ελλάδα, 20 γροσία για τήν Τουρκιά και 5 φράγκα χρ. για τ'έξωτερικό, π ρ ο π λ η ρ ω μ ή. Οι συδρομητάδες τής 'Ελλάδας στέλνουνε τήν αντίσηή τους σ'ά γραφεία του Νουμά - τής Τουρκιάς σ'τόν κ. Φ. Φωτιάδη Γιατρό Ρερά-Gon/role agha-hamam 40—του έξωτερικού σ' όποιον απ' τούς δυό τοίς έρχεται καλύτερα.

ΙΩΑΝΝΗΣ Σ. ΛΙΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ - ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ
ΥΦΗΓΗΤΗΣ ΕΝ ΤΩ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΩ
ΔΕΧΕΤΑΙ 3—5 Μ. Μ.

έλευτερωτάδες και οι ίδιες ώδήγησαν τούς άντρειωμένους, διαβαίνοντας σιμά στους άποκοιμισμένους φύλακες, και τούς έδειξαν τήν κάμαρη όπου ο δράκος έκκοιτόν άποκοιμισμένος.

Αμα οι πάλληκαράδες έσίμωσαν στήν πόρτα, είδαν πάλι μπροστά τους τον άσπρομάλλη γέροντα, τον προσάτην 'Ισκιου του Σουμιγίτσι. «Σέ χαιρετώ και πάλι Ράϊκο» είπε το Πινέμα. «ώς έδω καλά έπραξες και σ'ού δίνω τήν εύχή μου. Τώρα π'ας να τελειώσης το έργο σου. Όμως πρέπει να ξέρεις; που ο Σχιούτεν Δόξι, έχει σ'ό σ'ωμα μαγική δύναμη και είναι γιομάτος φαρμάκι καθώς το φεϊδι. Όταν θ'άνε θανατερά πληγωμένος θά μείνη άκόμη ζωντανός για λίγο, με μπόρση και με κακία, φαρμακρός για όποιον λαθώση. Για τούτο λάβε και τ'ό τρίτο δ'δρο, ένα μαγεμένο σκονί' όέτι τον με δαύτο ένω κοιμάται και θ'άνε άνυπεράστιστος.»

Ο 'Αίκος ύπάκουσε σ'ό Πινέμα κ' έπήρε το μαγεμένο σκονί' και με τούς συντρόφους του έμπήκε στήν κάμαρη του δράκου. Και τότε είδαν τ'ό τέρας κοιτάμενο, άποκοιμισμένο, άψύσικο. Ήταν μεγάλος, μαλλισρός γίγαντας, πολύ μεγαλύτερος απ' ότι έφαινόταν έξυπνος, δοντάτος, κερατοφόρος, και τρομερός όλος κόκκινος σάν ή σ'ιά, με διαδούλο κεφάλι. Γύρω τουν ήταν καμπόσες ώραιες κυρίες, εύγενικές σκλάβες. Έκείνες είδαν με χαρά τ'όν έρχομό των πολεμιστάδων που ήταν όπλισμένοι με τήν πανοπλία τους με τ'ά διπλόχερα σπαθιά τους βαρειά σάν βο-

ΨΥΧΑΡΗ

ΖΩΗ ΚΙ ΑΓΑΠΗ ΣΤΗ ΜΟΝΑΧΕΙΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΕΠΟΣ ΚΑΙΝΟΥΡΙΟΥ ΡΟΜΠΙΝΣΩΝΑ

—«Όσο θέλεις. Μά πρέπει τότες ο νάφτης να νύχτα μονάχα να δουλέψη.»

Σιγάχτηκε ή Μυριέλλα.

—«Τή νύχτα; Γιατί άφτό;»

«Μά δι' βλέπεις; που κ'έντεβει κ'ή άνοιξη να σ'άφη; Ήθ'χουμε γλήγορα καινούκ'ι, και τ'ό καρφαλάκι που δέν είναι για τέτοια κ'άψα.»

—«Τή νύχτα, έγω ροδούμαι...»

Κι άλήθεια, ροδούτανε περισσότερο ίσως τ'ό σκοτάδι από τ'ό Γιάννη τον ίδιο.

—«Έλα τώρα, και δέν είπαμε πως θά περπατάμε σάν τούς σ'ακούους. Τ'ό φεγγάρι έδω είναι δεφτερός ήλιος. Θά προσμένουμε τ'ή φεγγαρογιομωσιά. Τ'ί λές, άφέντισσα;»

Η άφέντισσα δέν έλεγε τίποτα. Μά τ'ής έστρεψε πολύ. Σ'ά γ'όμωσε το φεγγάρι, τ'ής έστρεψε κ'όμω περισσότερο.

—«Ας δοκιμασούμε, λέει.»

Ο Γιάννης χαμογέλασε. Τ'ό χαμόγέλο του όμοιο, τ'ό είδανε τ'ά γένεια του μονάχα. Ήξερε πως ή δοκιμασία ούτε ώρα δι' θά βασταύσε, και μέλισσα πως ή Μυριέλλα δέν καταλάβαινε άκόμη τ'ή μεγαλύτερη δυσκολία του ταξιδιού, που μήτε τ'άμωσε να τ'ής τ'έν π'ή από τ'ώρα.

—«Όρίστε, λέει, σούφερα πίτνδες και παπούτσι, όχι απ' άφτό δ'α που πλέκεις τ'ό λόγο σου με φύλλα και με λουλούδια. Δέν κάνουμε. Σκότωσα δυό κατσίνες σ'ού τ'άρτεϊζ'α με τ'ό πετσι τους. Είναι γερά σάν τ'ό σίδερο.»

Τ'ί γερά και ξεγερά; Κοιματιάζουνταν τ'ό κοριτσι. Τ'ά βράχια τ'ής τ'ράπαγαν ως και τ'ό κ'ατσιόπετσο. Τ'ά γ'ονατά τ'ής π'ακαμένα.

—«Κακοτοπιά!... τ'ής κάνει ήσυχ'α ο Γιάννης.»

—«Δέ γ'ορίζουμε πίσω;»

—«Κακοτοπιά και να γ'ορίσουμε.»

—«Ας μείνουμε λοιπόν έδω!...»

Κοίταζε τ'ά φύλλα 96, 97, 98, 99, 100, 101, 102, 103, 104, 105, 106, 107 και 108.

—«Και να μείνουμε πάρα κακοτοπιά.»

—«Τότες τί θά γίνουμε;»

—«Μά να, έγω λέω, άφέντισσα, να π'αγκάσθης με τ'ό κ'έρι σου, άπάνω σ'ό μαλακό τ'ό δέρμα, που θά σ'ού σ'ρώσω πρώτα χ'άμω. Βλέπεις; 'Από κατσίνια κι άφτό, από τ'ους κατσίνες μέλισσα. Κοιμωλιωνεσαι. Τότες έγω σε σ'ακ'ώνω σ'ά χ'έρια μου, χωρίς να σ' άγγίξω, και για δυό ώρες σε π'αγκάνω. Θά φτάσουμε τ'ά ζ'ημερώματα.»

Τ'όν κοιτάζε ή Μυριέλλα. Ντράπηκε για τ'ό ρόδο τ'ής, για τ'όν κ'αλοσύνι του, για τ'όν καρδιά του.

—«Και να ξέρης πως αν π'έσω, δηλαδή αν τ'όχη και με φέρης σε άνάγκη να κ'ατρακουλίσω, θά σ'ατωθ'ω, γιατί έτσι τ'ό θέλω.»

Τ'ά μάτια του, με π'όνο, τ'ήραγαν τ'ά ματια τ'ής τ'ρυφερά.

—«Μη φοβάσαι, και κ'άλλια π'έβαινε έγω.»

Τ'ό έ κ'απ'ήθηκε. 'Αμέσως β'ηχτηκε χ'άμω κι άγκάλια άγκάλια, σάν ή μ'έννα τ'ό παιδί, τ'όν π'έρα σ'τήν άγκάλια του.

Σ'ά χ'έρια τ'ά δ'ονατά που τ'ή βασταύσαν, ή Μυριέλλα έννοιωθε πως άκουμπάσε τ'ό κορμί τ'ής σε σταύμα πιό σ'ίγασο, πιό γερό, πιό άσπαστο κι από τ'ό βράχο. Π'οτέ τ'ής, τ'όν άκουσούδ'ολα τ'ής έκει κ'άτω, δέ χ'άρηκε τέτοια ήσυχ'α.

Όλοστρόγγυλο φεγγάρι έλουζε με τ'ό φ'ός του τ'ά βουνά, τ'ή θάλασσα και τ'όν ούρανό. Σ'τ'ή Μαρασιέρα, όπως και σ'τ'ή Σάντα Κλήρα, σ'ά δέν έχει φεγγαρία, φαίνεται άπάνω μονάχα ή συνκατερά εκείνη, που ένομαζέται ο Σταβρός τ'ής Μεσηδρίας, γιατί έχει σταβρομόρφη. Άλλο άστέρι δε βλέπεις, και γ'όρο γ'όρο σ'ό Σταβρό, πισόμαθρο χ'άσι. Με τ'ό χ'άος άφτό, με τ'όν άδεια όλοβαθη τοπωσία, τ'όμαζε ή Μυριέλλα σ'τή μοναξιά τ'ής. Τ'ώρα χ'ουσ'άρι ο ούρανό, ή θάλασσα πλημμυρισμένη από άχτίδες μαλακαπένιες, τ'ά β'ορκοδούνα σάν τ'ά διακάντια. Γ'οάλιζαν οι κορφές τους, γ'οάλιζε σ'ά π'άγ'ια και σ'ά παραπ'άγ'ια τους κ'άπου ως και τ'ό σκοτάδι, σ'ά μ'ισοβρεμένο, σ'ά μ'ισοξ'αθωμένο από τ'όν άντι-

λίμι και κορτερά τ'όν ζουράφια.

Έχοντας σ'όν νού τους τ'ή συμβουλή του Στοιχειού ο Ράϊκος και οι σύντροφοί του έδσαν σ'ριχτά με τ'ά σκονιά τ'ό δράκο από τ'ές κ'ολώνες τ'ής κάμαρας. Κ' έπειτα ο Ράϊκος με μία μεγάλη σπαθιά έπήρε τ'ό τρομερό κεφάλι. Τότες έζάνηκαν άληθινά τ'ά λόγια του 'Ισκιου του Σουμιγίτσι, γιατί τ'ό μεγάλο κεφάλι ετινάχτη σ'όν άγέρα τ'ράζοντας τ'ά δόντια και ξερνώντας οίμα, κ' ήρθε κ' έπεσε πάνω σ'ό κεφάλι του Ράϊκου χ'ώνοντας τ'ά δόντια σ'τήν περικεφαλαία, κ' έκαμε για μία στιγμή να γονατίση ο ήρωας. Άγκαλά όμως και τ'ά δόντια έτ'ρύπησαν τ'ό σκληρό άτσάλι τ'ής περικεφαλαίας, ο μαγεμένος σ'κοφ'ος άπόμεινε έβλαβος και έτσι τ'ό δ'ωρο του Στοιχειού εγλύτωσε τ'ό Ράϊκο. Άφ'ού κ'όλας τ'ό κεφάλι ήτουν κομμένο, ολάκερο τ'ό πελώριο κορφ'ι, έστριφογύρισε κ' έσπαρτάρη σ'ατσ'αζίζοντας όλα τ'ά σκονιά παραχτός από τ'ό μαγεμένο, που τ'ους είχε δώση τ'ό Πινέμα. Αυτό έδ'όσταζε και άμέσως οι σπαθ'όροι έρριχτήκαν πάνω σ'ό κορμί και τ'όκοψαν κομμάτια με τ'ά κορτερά σπαθιά τους ένω οι δ'υστυχες κυρίες έκ'οίταζαν περιτρομες τ'ή φοβερή σ'κηνή. Έτσι έφ'ονούτη ο Σχιούτεν Δόξι, και τ'ό κορμί του τεμαχισμένο δέν έμπορούσε π'ιά να β'λάψη.

Όμως οι φοβεροί β'ρόντοι του καλέματος έζύπνησαν τ'ους δαίμονες που έρριχτήκαν σούδ'ου μούρδου πάνω σ'ό Ράϊκο και σ'ούς σπαθ'όρους του. Μά ο Ράϊκος έρριξε π'έρα τ'ή χαλασμένη περικεφαλαία, όχι και τ'ό μαγεμένο

σκορφ'ι, κ' έπλήγωσε τ'όν καπετάνιο, έμα που έφ'ανερωθή, καταφέρνοντας μία τρανή σπαθιά που τ'ού χ'ώρισε σ'τή μέση τ'ό κεφάλι ως τ'ό π'ηγούλι. Και οι σύντροφοί του έπαζ'αν κι' αυτοί τ'ές σ'πάθες τους πολεμώντας τ'ους δαίμονες. Ο Βατανάβε ν'ό Τσούνας, ο πρώτος σπαθ'όρος του Ράϊκου και ο π'ιό άγαπημένος του, που χ'ρόνια όπίσω τ'όν είχε βοηθ'ήθη, σ'ό φ'όνο του δ'αιμόνου Σπίδερ, έκοψε σ'τή μέση ένα άσχημότατο δαίμονα χωρίζοντας τον σε δυό σ'τή ζ'ωση, ένω ο Σουϊετάκι και ο Σαδαμίχι ο γ'ορευτής, ο καθένας έκ'όκτωσε ένα δαίμονα με τρομερό χ'τύπημα που πέφτοντας άκόμωσα τ'ού λαιμου και τ'ού ώμου έχ'ώριζε τ'ό κορμί πατώκορφα. Και οι άλλοι με παρόμοιες τεχνικές σπαθ'ίες έρριξαν κ'άτου τ'ους δαίμονες που τ'ους άντιμετώπιζαν. Και ο τ'ράκος εγενόταν με λυσσιασμένη μ'άνητα, ή μισή δωδεκάδα πολεμιστάδες δέν είχαναν τ'ή θέση τους και έκ'ότωναν τ'ους δαίμονες καθώς έμπαίναν σ'τή μαλλιά, ως που ύστερα από μεγάλον αγώνα και πολλές λ'ιθωματιές έζ'ολόθρεψαν όλη τ'ή σ'ωματοφυλακή.

Έπειτα οι ήρωες άναζήτησαν τ'ές φυλακές όπου ο δ'ράκος έφυλάκωνε τ'ους σκλαβωμένους, και άφ'ού πολλήώρα έγύρ'εψαν έκ'ατάρθαν σ' ένα φοβερότατον τόπον όπου όλόγυρα ήταν σ'ηλιές και όπου ή γ'ής ήταν στρωμένη καύκαλα και κοκχ'άλες. Αυτόυ εύρηκαν δυό δαίμονες που έφύλαγαν, τ'ους δυό ύστερους, μεγαλύτερους και τρομερότερους από τ'ους άλλους. Αυτούς τ'ους έπικ'αν ζωντανούς και τ'ους έδσαν καλά με σκοπό να τ'ους β'άλουν όδηγούς για τ'ές